

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 202. szám

2009. október

Hálaadó lelkület

„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!” 2.Kor.9:15.

Újra eljött az ősz, a természet rendjében Istentől kapott áldások számbavételének időszaka. Sokszor hangoztatjuk, hogy a hála nem lehet csupán egy évszakos jelenség az életünkben, folyamatosan van okunk a hálaadásra. Arra mégis alkalmas a hálaadó napok időszaka, hogy a hálaadó lelkületünket és gyakorlatunkat felülvizsgáljuk. Mérlegre kerül ilyenkor az értékrendünk, az Isten iránti bizalmunk, elkötelezettségünk Jézus Krisztus követésére, és még sok más is.

Miben mutatkozik meg a hálás lelkület a mindennapokban?

Mielőtt e kérdésre keresnénk a választ, három igét idézzünk emlékezetünkbe, melyek Isten nekünk nyújtott adományát jelzik: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm.8:32.). „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.” (Ef.1:3.) „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében. Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.”

(2.Pt.1:2-3.) Mindhárom igéből egyértelműen kitűnik, hogy a testi és lelki áldásokat és a kegyes (hívő) életre való javakat egyaránt Jézus Krisztusban adta nekünk az Atya. Itt az Úr Jézus személyén van a hangsúly, Ő a kimondhatatlan ajándék, és aki vele kapcsolatba kerül, az Benne találja meg az életre szóló összes áldást.

Ha Isten felénk nyújtott áldásai Krisztusban nyerhetők el, akkor a fenti kérdésre a legalapvetőbb válasz az, hogy a hála egyetlen Istennek tetsző és elfogadható formája a Krisztussal megvalósuló életközösség, lelki-szellemi kapcsolatban fogalmazódik meg és nem csak szavakban.

Már az áldások átvételében is megmutatkozik a hálás lelkület, mert nem önző célokra kapjuk azokat, hanem továbbadásra a mennyei irányítás szerint.

Az is a hálánk kifejezése, ha érdekel bennünket az Úr Jézus véleménye, kérése, elvárása, akarata felőlünk, és ha felismertük Krisztus útmutatását, akkor engedelmesen elindulunk a legtöbbször erő feletti feladatra.

A legnagyobb ajándékra, Jézus Krisztusra és a Benne kapott kegyelemre adott egyetlen helyes válasz az ember részéről a hálás lelkület. Ennek az emberi lét teljességét felölelő válasznak csupán töredékét fejezi ki a mi hála szavunk.

Teljen meg bennünk ez a szó azzal a tartalommal, amit a Biblia ért e kifejezésen! Ezzel a lelkülettel legyen teljes az egész életünk, és így hálaadó ünnepünk is!

(Husza Csaba)

Háládat ne mulaszd el!

Ha reggel felébredsz és Bibliádat olvasni kezded,
Hálát az éjszakáért ne mulaszd el!
És a reggelért és reggelidért,
Háládat ne mulaszd el!
És ha napközben a munkádban megállsz,
És a nap sugarait szépnek látod, Háládat ne mulaszd el!
És ha kertben jársz, s a fákon a sok szép gyümölcsöt látod,
Háládat ne mulaszd el!
És kerted sok szép virágát, ha nézed, - melynek illata betölti szívedet –
Melyet ültetett és ápol kezed, Háládat ne mulaszd el!
És napközben az erődért, melyet úgy kaptál,
Háládat ne mulaszd el!
És ha szomjad oltod a hideg vízzel,
Háládat ne mulaszd el!
És mikor eljön az este, és fáradtan leülsz,
Jusson eszedbe, hogy a mai napon mindent Istentől kaptál!
És háládat ezért ne mulaszd el!

(Zsilinszki Mihály)

Bemutatkoznak új Testvéreink

Kiss Józsefné, Bauer Rozália

1939-ben születtem Budapesten. Nehéz idők jártak akkor, a világháború orkánja dúlt. Apámat minden évben bevitték katonának. 1942-ben született az öcsém, apám meg orosz fogságba került. 1944-ben súlyos tüdőlovást kapott, és éppen ez a halálos lövés mentette meg az életét. Fogvatartói úgy gondolták, hogy neki már vége és nem törődtek vele. De Isten másként döntött. Kórházba került, ahol kivették két oldalbordáját. Sokáig élet-halál között volt. Bár az életmentő műtétet végrehajtották, de a kórházban se gyógyszer, se élelem nem állt rendelkezésre. De az Úr kirendelt apám mellé egy jó orvost, aki a saját élelméből adott neki ennivalót, hogy felerősödjön. Megmenekült.

Amikor kijött a kórházból, a családnk leköltözött édesapám rokonaihoz Görcsönydobokára. Itt született a húgom. 1949-ben visszajöttünk Csepelre, mert édesanyám nem tudta megszokni a vidéki környezetet. 1950-ben született a kisebbik öcsém. Nagy szegénységben éltünk. Tizennégy éves koromban kezdtem el dolgozni a Csepeli Szörme Gyárban, mint kesztyűvarrónő. 19 évig dolgoztam ott.

Nagyon korán – 18 évesen – mentem férjhez, 1957-ben. Az esküvőnk katolikus templomban volt. 1965-ben született meg első gyermekünk, József, akit három hónap múlva Isten magához szólított. Aztán két év múlva megszületett Attila fiúnk. Az albérletben töltött évek után egy lakást vásároltunk Csillagtelepen. Később egy üres telket vettünk, ahol víz sem volt. Itt egy sutfiában laktunk és építkezni kezdtünk. Mindent saját erőből, kézzel csináltunk. 1974-ben birtokba vettük a házat. 1975-ben született Éva lányunk.

Néhány könnyebb év után a családban betegségek sorozata következett. Mindezek mellett én két műszakban dolgoztam. Nem volt könnyű, de Isten adott erőt.

A házépítésre felvett személyi kölcsön utolsó törlesztő részletét 1985 decemberében fizettük vissza. A következő év februárjában a férjem beteg lett. Tüdőgyulladásal került kórházba, majd agyérgörcsöt kapott. Ezután sem beszélni, sem menni, sem magát ellátni nem volt képes. Akkor még nem éltem komoly hívő életet, de mindig Istenhez imádkoztam erőért, és ma már tudom, hogy Ő meg is adta nekem a szükséges mértékben.

1989-ben meghalt az édesanyám, majd 1993-ban édesapám is követte.

Az életemben sokkal több volt a szomorúság, mint az öröm. De gyermekeim születése igazán nagy öröm volt. Később azonban rájöttem, hogy Isten az, aki kiméri a bút, örömet, munkát, vagy terhet, és valamilyen formában mindegyikben ott van az áldás is. Amikor már nagyon elfáradtam, a jó Isten örömeiket is adott. Fiam megházasodott, született egy fiú és egy lány unokám, akik bearanyozták életemet.

Isten tíz éven át készített elő a megtérésre. Édesapám halála után nem sokkal hazajött a húgom fia Amerikából, és látta, hogy betegen ápolom a férjemet. Ő mondta nekem: „Rózsi néni, ne sírjál, szeret téged a jó Isten, majd meglátod, hogy megsegít.” Fájdalmamban csak azt tudtam mondani: „Hogyha szeretne, nem adna ennyi terhet. Ezt nem lehet elviselni.” 1994 októberében meghalt a férjem is. Azon év karácsonyára a húgomék meghívtak magukhoz Amerikába. Karácsony napján az unokaöcsém elvitt a gyülekezetükbe. Amikor beléptem, valami

különös dolog megfogott. Bár nem értettem a nyelvüket, a szeretet, ahogy engem, mint idegent fogadtak, rögtön megérintett. Az a léghő, ami ott volt az istentisztelet alatt. Az Úr érintése volt számomra. Az egész estét végig sírtam, de életemben először megtapasztaltam Isten valóságos jelenlétét.

Úgy jöttem haza Amerikából, hogy itt Magyarországon megkeresem a kinti gyülekezet itthoni megfelelőjét. Több helyen keresgéltem, de nem találtam a helyemet. Aztán Amerikából hazajött szabadságra az unokaöcsém, aki a következő bölcs tanácsot adta: „Rózsai néni, te csak olvasd a Bibliát, és figyeld a jelet. Oda menj, ahol a halat látod.”

Attól fogva kerestem a halat... Abban az évben, amikor a missziós sátor ott állt a Rákóczi úton (Csepelen – szerk.), minden nap a közelében lévő megállóban szálltam át a HÉV-re munkába menet. Minden nap odahúzta a szememet valami, de nem mentem közelebb. Egyik reggel, amint állok a megállóban, feltekintek az égre, közben odapillantottam a sátorra, s látom, hogy egy magas póznán egy nagy fehér zászlót lenget a szél, és a zászló egyetlen dísz egy hal. Akkor nagyot dobbant a szívem. Gondolataim egész nap a sátor körül forogtak. Munkám végeztével azonnal odasiettem. Amikor beléptem a sátorba, senkit nem ismertem, de a jó Isten küldött valakit, aki ugyanolyan szeretettel, kedvességgel fogadott érkezésemkor, mint először ott Amerikában. Nagyon szép volt az istentisztelet.

Akkor már nem hagyta nyugodni szívemet az Úr és rászántam magam arra, hogy az imaházat is felkeressem. Itt ugyanazzal a szeretettel fogadtak, mint a sátorban. Addig mindig azt kértem Istentől, hogy mutassa meg nekem az utat, hogy hova kell mennem. Itt adta azt a bizonyosságot, hogy jó helyen vagyok. 1998-ban bementem és igazi boldogság költözött a szívembe.

Isten eddig minden imádságomat meghallgatta. Egyet nem kaptam még meg: ez gyermekeim megtérése. Sokat beszélek nekik a helyes útról, és imádkozom azért, hogy Isten vezesse el őket a megtérésre. Hálás vagyok azért is, hogy az unokákat engedik velem a gyülekezetbe. Így legalább nekik van lehetőségük az evangélium meghallgatására és befogadására.

(Mécsvilág 2002.04. száma alapján a szerk.)

Kormos Pálné Kreiszi Edit

A testvérnő a Csepeli Baptista Gyülekezet alapító (első bementett) tagjának az unokája. Bár mindig közel volt a gyülekezethez, hosszú utat járt be, míg

2004 húsvétján, április 11-én hite vallomására bementkezett.

1937. május 1-én születtem Kispesten, második gyermekként a családba. Volt egy nővérem Erzsébet, aki 1996-ban meghalt. Ő hívő volt. És van egy öcsém, Rezső. Ő még nem hívő. Szüleim (Kreiszi Rezső és Németh Erzsébet) komoly hívő emberek voltak, nagyon fontosnak tartották a gyülekezetbe járást, a Biblia olvasását. Nagyszüleim mindkét ágról hívő emberek voltak. A papa nagyon keveset beszélt a szüleiről, így róluk, mint az első csepeli baptistákról én is keveset tudok. De anyai nagyanyám, Németh nagymama, aki elég sokat volt velünk, vigyázott ránk, gyerekekre, még főzés közben is bibliai történeteket mesélt nekünk. Nagyon bánom, hogy miért nem figyeltem jobban a szavára.

1956-ban Winhardt Ottóhoz, aki nem volt hívő, és én elmaradtam a gyülekezetből. Érdekes, hogy életem során mindig vissza-visszatértem, ez valahogy megnyugvást jelentett nekem. Szükségem is volt rá.

1957 szeptemberében megszületett első és egyetlen gyermekem, Ottó. Szépen éltünk, de mégis volt egy olyan pont, ami később törést hozott az életünkben. A férjem is sváb családból származott, mint én. Az ő családjukat is ki akarták telepíteni a háború után, csupán pár napon múlt, hogy mégse. Akárcsak a mi esetünkben. Olykor ez nálunk is beszédtema volt, hogy menjünk el mi is. Én viszont nem akartam itt hagyni idős szüleimet. Aztán 1967-ben én egyedül kimentem Németországba meglátogatni a rokonokat. Egy hónapig segítettem a Teri néni diakonissza nővérnek a szülészetben, Stuttgartban, az otthonban, s mindezekről itthon a családban beszámoltam, hogy milyen jól éreztem magam ott. A következő évben a férjem utazott ki az ő rokonait meglátogatni, de vinni akarta az akkor 13 éves fiúkat is. Nem igazán tetszett a dolog, de végül is nem akartam kedvüket szegni. Így 1969. december 22-én elutaztak, és én karácsony szentestéjén tudtam meg, hogy nem fognak visszajönni. Akkor azt hittem nem bírom ki ép ésszel. Se férjem, se fiam... Rettenetes karácsony volt. Azóta nekem mindig szomorú a karácsony...

A fiam egy kolostorba került iskolába, rendkívül szigorú körülmények közé. Még gyerek volt. Hirtelen se apja, se anyja, csak az idegenek, akiknek a nyelvét sem értette. Elvégezte az általános iskolát, és német állampolgárságot szerzett.

Hiába kérvényeztem, hogy legalább csak látogatóba mehessenek, csak a gyerekeimet hadd lássam. Még minisztériumi szinten is elutasították a kérvényemet. Hiába magyaráztam

kétségbeesetten, hogy nem tudtam, mire készül a férjem. Minden hiába volt! A disszidálás nagy bűnnek számított.

1972 júliusában kaptam egy táviratot, hogy a gyerekem egy balesetben életveszélyesen megsérült. Azonnal utazni akartam hozzá, ott akartam lenni vele... Nem mehettem... Rettenetes idők voltak ezek. Később kiderült, hogy a távirat csak ürügy lett volna a kimenetelemre. Aztán a fiam 1972. augusztus 19-én 16 évesen visszatért Magyarországra. Boldog voltam, hogy legalább a fiamat visszakaptam. (A férjem időközben kezdeményezte a válást, új házasságot kötött odakint.) A fiának Magyarországon is el kellett végeznie az általános iskolát, majd 1974-ben vendéglátó-ipari szakközépiskolába iratkozott be. Egy év után kitétek az iskolából, annak ellenére, hogy a legjobbak között volt. A német állampolgársága miatt saját hazájában kirekesztett lett. Természetesen az apjával mindig tartotta a kapcsolatot, és – az akkori itthoni körülmények miatt is – félt a katonaságtól is. Szóval a legrosszabb még ezután következett...

1979. szeptember 20-án a fiam 23 éves volt. Még ma is elszorol a szívem, amikor erre a napra gondolok. A szomszédban volt csak telefon, és szóltak, hogy hívásom van. Éppen a szülinapi tortát sütöttem a fiúnak. Amikor felvettem a kagylót, volt férjem hangját hallottam. Elkezdem dicsérni, hogy milyen rendes, hogy nem feledkezett el a gyerek születésnapjáról. Visszafogott hangon csak annyit mondott: „Edit, kapaszkodj meg, a gyerek itt van mellettem.” Aztán átadta a kagylót a fiúnak, az ő hangját már csak messziről hallottam, és elájultam... A szomszédok locsoltak fel...

Egyetlen kapaszkodó volt, az óvoda, a gyerekek. Az Úr a gyerekek közé küldött. Őket szolgáltam.

Viszont nagyon sok meghurcoltatásban, megaláztatásban volt részem. Köteleztek arra, hogy lépjek be a pártba. Nem volt más választás. Hazamentem és elmondtam a papának. Ő meg szegény, kikelve magából még a családból is ki akart tagadni. Persze értettem én, hogy ez neki mennyire fáj, de nekem meg támaszra lett volna szükségem...

Hogy minél kevesebb időm legyen gondolkodni, belevetettem magam a munkába. Minden óvodai plusz munkát, túlórát elvállaltam, csak a gyerekeket szolgáltam.

Később köteleztek a Marxista-Leninista Egyetem elvégzésére. Kétségbeesett tiltakozásom süket fülekre talált.

Elmentem a felvételire, idegesen. Zaklatottan vártam, majd észrevétlenül kiosontam a teremből

és a szomszédban lévő templomba mentem imádkozni. Később visszamentem. Már senki sem volt, csak a felvételiztető tanár. Kérdezte, hogy hol voltam, már látott itt korábban. Én pedig elmondtam: „Tanár úr kérem, én nagyon ideges vagyok, én nem önszántamból vagyok itt, engem köteleznek erre a tanulásra, engem büntetnek, én nem szerettem a politikát... Különben meg csak itt voltam a templomban imádkozni, hogy megnyugodjak.” – „Hol volt maga?! – Na, jöjjön és beszéljen a családjáról...”

Elmondtam, hogy baptista hívő emberek a szüleim, én is hiszek, ha nem is vagyok tagja a gyülekezetnek, és elmondtam a disszidálási történetet. A tanár megértően bólogatott, majd beírta a nevemet a felvettek közé. Az egyetem elvégzéséig soha semmi bántódásom nem volt ebből kifolyólag. Sőt! Kedvelt diák voltam. (Azt hiszem a tanár úr se szerette túlságosan a politikát...)

1979 augusztusában mentem férjhez, Kormos Pálhoz, jelenlegi férjemhez. Ő is nagy segítségemre volt ebben a helyzetben. A fiammal csak hét év múlva, 1986-ban találkoztam, amikor Bécsbe utaztam egy túristacsoporttal, és ő odajött Németországból. Az egész busznyit értem izgult. Csodálatos volt újból találkozni. Aztán 1989-ben látogatott haza először. Nagyon-nagyon hiányzott az egyetlen fiam. Ebben a helyzetben Isten az óvodán, a gyermekeken keresztül adott valami enyhülést. Biztos vagyok benne, hogy Istentől kaptam az elhivatás-tudatot a gyerekek közötti munkára, Ő küldött oda engem. Nekem nem volt cigány-gyerek, orvos-gyerek, csak gyerek. Nagyon szerettem őket. Sokféle elismerést kaptam, de a legnagyobb az volt, amikor az egyik orvos-apuka úgy köszönt el év végén tőlem, hogy „köszönöm, hogy megtanította a gyerekeket arra, hogy szeresse a szegény- és cigány-gyereket is.

Még az Erdősor utcában a földszinten laktunk, amikor egy kora nyári nap hajnalán – még alig pirkadt – egy jugoszláv rendszámú autó megállt az ablakunk alatt és egy idegen akcentussal beszélő férfi bezörgetett az ablakon és egy 3 éves gyereket fölemelve azt mondta: „Ezt a gyereket a Kreis Edit óvó néninek küldik Németországból, a volt férje. Itt biztos nagyon jó helyen lesz a gyerek.” Megszólalni se tudtam a döbbenettől, de az idegen bizonygatta, hogy majd jön a telefonhívás. Persze. Egy hét múlva. Addig a volt férjem gyerekére vigyázott a mostani férjem, míg én az óvodában dolgoztam, és paradox helyzetemen mulattak a munkatársaim. Persze a gyerek nagyon jól érezte magát – természetesen beszélt magyarul is. Három hét után jöttek érte a szülei.

Időközben meghaltak a szüleim is. 1990-ben az édesapám, 2002-ben a mamám. A gyermekem apja sem él már.

Amikor 1997 júniusában volt a sátormisszió, én minden nap ott voltam az esti evangélizációkon az édesanyámmal és Kroó Annus nénivel együtt, és nagyon-nagyon közel álltam a döntéshez. De félttem meghozni a döntést. Csak most látom, hogy Isten mennyivel többet ad, amikor az ember az Ő követésére indul. Igazi békesség költözött a szívembe, a terhek hordozásához is sokkal több türelmet és erőt kapok az Úrtól, mint ami régen volt. Most már nagyon sajnálom, hogy miért nem előbb döntöttem az Úr követése mellett. És azt sajnálom még nagyon, hogy az édesanyám nem érthette meg a bemelegítésemet. Pedig mennyit imádkozott ezért! Isten meghallgatta az imáját.

És az is egy csodálatos dolog, hogy az én ateista férjem eljött a bemelegítésre és azt mondta nekem: „Edit, áldjon meg téged az Úr!” Szeretném neki átadni azt a szeretetet, amit én kapok az Úrtól. És imádkozom érte, hogy Isten munkálkodjon őbenne is.

Bemelegítésemig két ige állt hozzám nagyon közel: a Mt. 6:6. „Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban, Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked nyilván.” A másik: a Mt.10:32-33. „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

A bemelegítésemkor csodálatos ígét kaptam az Úrtól: Ézsaiás 43:1: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.”

(A Mécsvilág 2004.jún. száma alapján a szerk.)

Szilveszter Ferencné, Kiss Ildikó:

A világháború kellős közepén, (a kitörésének egy éves évfordulóján) 1942. június 22-én születtem Marosvásárhelyen. Édesanyám nem túlságosan örült nekem. Az édesanyám árva gyerekként nőtt fel, zárdában nevelkedett, sokat hányódott, rengeteget dolgozott, mivel volt neki két kisebb öccse is. Elég kemény és hideg ember volt ő. Van egy nővérem, aki a család büszkesége. Úgy igaz! A nővérem iskola-első volt, és KISZ-titkár. Ő mindig jól tanult, nagyon jó eszű volt. Építésszámológéppel lett és ma is Marosvásárhelyen él. Egyébként jó testvérként tartjuk a kapcsolatot egymással a távolság ellenére is... Nekem is megvoltak a jó képességeim, de én nem tanultam. Rengeteget olvastam, ezért mindig a legjobbak

közé tartoztam, de nem voltam kiemelkedő, emiatt elégedetlen volt velem az édesanyám. Persze én is magammal.

Az édesapám, mint illegális kommunista, az újvilágot akarta felépíteni. Bekerült a munkásmozgalomba, 1922-től volt a Román Kommunista Párt tagja. Megismerkedett azzal az eszmével és elkötelezett híve lett. Anyám katolikus volt, apám unitárius, de egybekelésük után egyikőjük sem gyakorolta a vallását. Ettől függetlenül az 5 évvel idősebb nővéremet a zárdába írták be iskolába, és nem az államiba, mert az egyházi iskola volt az erősebb. Így történt, hogy a hajnali rórátéra (misére) én is mentem a nővéremmel. Egyébként mindig félttem a templomi félhomályban, ezért az első Mária-szobor előtt ültem le, és hozzá imádkoztam. Öt-hat éves voltam, amikor hallottam szüleim beszélgetését, hogy micsoda népbuhtítás a vallás, mert nincs Isten. És akkor Mária sincs! – gondoltam, és ezután átestem a ló másik oldalára. Ezután a hívő lelkeket keserítettem éveken át.

Színésznőnek készültem – szépen rajzoltam, és szavaltam –, de anyám lebeszélte róla. Apám az egyik „elvtárssal” eldöntötte, hogy nekem építésznek kellennem. Elmentem Bukarestbe, de előszörre nem sikerült a felvételi. Hát, nem éppen a legjobban indítottam. Én ugyebár magyar nyelven érettségiztem Marosvásárhelyen, az egyetemi felvételi pedig Bukarestben román nyelvű volt, ezért mikor fizikából és matematikából felvételiztem, alkotmányos jogaimra hivatkozva követeltem a tolmácsot. Több se kellett a felvételi bizottságnak! Rögtön belekötöttek az Ildikó névbe, és hazaküldtek, mint „bozgorajdot”, hogy ne vegyem el másoktól a helyet. Következő évben ugyan felvettek az egyetemre, de egész tanulmányaim során mindig érezte velem (meg minden magyarral!), hogy mi a társadalom kirekesztettjei vagyunk. Le is néztek, ugyanakkor meg irigyeltek is. Tanulmányi időszakom akár egy süllyesztő is lehetett volna. Egy néninél többen is laktunk albérletben, aki kártyaasztalokat állított fel, és egymás pénzét lopták el... Nem volt valami erkölcsös társaság. Én az ő unokahúga által kerültem oda. Most már utólag látom, hogy a Mindenhatónak gondja volt rám, de akkor mit sem törődtem vele. Volt bennem egy tartás, hogy elhatárolódom tőlük, csak hogy ettől meg nagyon egyedül lettem. Rengeteget olvastam. Lenéztem azokat, akik engem megvetettek. Persze kölcsönösen lenéztük egymást. Nehéz évek voltak az egyetemi évek, egyszer meg is kellett szakítanom a tanulmányaimat, munkát vállaltam, hogy ezáltal biztosítsam magamnak a megélhetést. Végül is

sikeresen teljesítettem az öt évet, műépítész diplomát szereztem 1969-ben. Mindeközben megtanultam anyanyelvi szinten a román és a német nyelvet.

Sepsiszentgyörgyre mentem dolgozni – ez Kovászna megye székhelye. Önálló akartam lenni. Ott a munkahelyemen ismertem meg a férjemet. Szilveszter Ferenc fűtésszerelőként dolgozott ugyanott, ahol én építészként. Az esküvőnk 1970. október 22-én Sepsiszentgyörgyön volt. Mellesleg a szüleim nem értettek egyet a házasságunkkal. Férjemet „csodabogárnak, nagy különcknek” tartották és várták, hogy rövidesen beadom a válópert. De nem így történt. 37 évi házasság után azt mondhatom, hogy Szilveszter Ferenc volt nekem a jobbik felem, Ő mindig lecsendesített, ha szükség volt rá. Neki én voltam a legjobb, a legszebb... Három gyermekünk született: Péter, Zsigmond (1970), Mátyás, Pál (1972), Balázs, Ferenc (1976).

Az én férjem is a szocializmus hű építője lett. Ő belépett a pártba, én soha. Állandóan asszonyok voltak a gyerekeknél, én pedig éjjel-nappal dolgoztam, mert nem akartam szégyent hozni a pártra, és az én jó apámra. Pedig akkor az apám már azt mondta nekem, hogy „mi nem ezt akartuk, és ez lett belőle”. Apám becsületes és jó ember volt, csak kizárta Istent az életéből. Asztmás volt, és rákos beteg lett, 1976-ban meghalt. Az édesanyám pedig 1992-ben.

1976-ban költöztünk Marosvásárhelyre három gyerekünkkel, még apám halála előtt hónapokkal. Közre játszott az is, hogy Sepsiszentgyörgyön a Nemere már kibírhatalan volt nekünk. A Nemere ez egy helyi szél (az ottaniak jól ismerik), minden nap déli 12-kor elkezdett fújni, télen, nyáron hideg üvöltő szél. A férjem csontsoványra lefogyott, ő is asztmás lett, és bár előkelő társaságba tartoztunk, jó egészségügyi ellátásra számíthatott volna, mégis az orvosok elkezelték, és már lemondtak róla. Azért mentünk haza, hogyha egyedül maradok a gyerekekkel, legalább a rokonság közt legyek. De az Úr meggyógyította a férjemet, pedig akkor még nagyon távol voltunk Tőle.

– *Hogyan találkoztál a hívőkkel?*

Marosvásárhelyen a Maros-Bánát Vízigazgatóságnál dolgoztunk. Éppen vége volt egy ötéves-terv ciklusnak. Akkor a fizetés 70 %-át kaptuk, és nagyon el voltam keseredve. Eljutottam arra a pontra, hogy nincs értelme élni. Valahol azért volt egy belső tartás bennem, még azzal együtt is, hogy akkoriban nagyon csúnyán beszéltem. Ebben az időben rendkívül hajlamos voltam a depresszióra. Az ötödik emeleten laktunk, és folyton azon járt az eszem, hogy egy szép napon kilépek az ötödikről, meg az életből...

Volt egy bukaresti kolléganóm, Elli, aki korábban nagy világi életet élt, gyakran váltogatta a barátait, de egyszer csak megváltozott. Csodálkoztam, hogy amíg ocsmányságot, meg rossz ízű vicceket mesélt, addig mindenki kedvelte őt, most hogy megváltozott, elfordultak tőle az emberek. Elli egy nap azt mondta nekem: „Van megoldás! Én sok mindent megpróbáltam, rossz úton jártam. Most megpróbálom Krisztust követni, úgy érzem, ez a jó út. Próbáld meg te is!” – és kezembe nyomta Moody: Élet a halál után c. könyvét, és azt mondta: „Eljössz velem a hívőkhöz? Gyere el!”

1986-ban 44 éves voltam, amikor Elli elvitt a vásárhelyi román baptista gyülekezetbe. Sok bekötött fejű asszony volt ott. Orosz-ukrán prédikátoruk volt. Januárban volt egy imaóra, a téma: „Tiszteld szüleidet, hogy hosszú életű légy a földön.” Hát, én nem nagyon tiszteltem a jó anyámat. Amikor elkezdtek imádkozni, azt néztem, hogy honnan olvassák, amit mondanak. Aztán én is megszólaltam és románul imádkoztam. Amikor Ellivel mentünk haza, kérdezte, hogy elmegyünk-e máskor is? Azt mondtam: „Ezeknek az embereknek van valami, ami nekem nincs, de nekem is kell.” Egy-két hét múlva Elli elvitt a magyar gyülekezetbe is. Az első alkalommal valaki mellém lépett, és azt mondta, hogy ő ismer engem Sepsiszentgyörgyről. Rózsika elmondta, hogy ő nagy szomorúságban volt, eljött ide, és azóta új lelket kapott. (Azt se tudtam, hogy van lélek...) Rózsika kérte, hogy menjek el hozzá.

Rózsika címét nem tudtam, de ahogy őt megtaláltam egy hatalmas tömbházban, az maga a csoda volt, a Szentlélek áldott munkája. Amikor bementem a lakásába, imádkoztunk. Azt mondtam: „Isten ha vagy, adj nekem békességet, mert én így nem tudok tovább élni.” Ima után igekártyát húztunk. Én egy kicsit kételkedve, de azt gondoltam, ha Ő a Mindenható, akkor bármit megtehet. A Zsoltár 50:15-öt húztam ki. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Következő vasárnap, március 3-án döntöttem, „én itt maradok!”. Sok fiatal volt, és énekelték a Miatyánkot. Még ma is előttem vannak így húsz év távlatából is azok az arcok. Roppant szeretetteljesek voltak. Egyik hozott nekem egy Bibliát. Sok mindenre válaszolt az Úr. Egyik este azt mondta a férjem: „imádkozz hangosan, hogy én is halljam.” Alig tíz napja kaptam a Bibliát és böjtöltem. Éppen azért imádkoztam, hogy szabadítson meg az Úr a csúnya beszédétől. Imádkozás után az Ézsaiás 58. részénél „nyílt ki” a Bibliám, felolvastam (ez éppen az imádkozásról, az igazi böjtről és istentiszteletről szól), és erre a

férjem elsápadt, és azt mondta, hogy jövő vasárnap jön velem ő is az imaházba. Eljött, de közölte, hogy többet nem jöhet, mert akkor köztük marad, és ő, mint párttag ezt nem teheti.

Egy este a gyerekeimet is hívtam az imaházba. Péter fiam, aki érettségi előtt állt, azt mondta: „Édesanyám, azt hittem te okos asszony vagy.” Aztán április körül, húsvét előtt id. Nemeshegyi Gyula testvér prédikált a gyülekezetben. Az ige hirdetés úgy megragadta Pétert, hogy ezután már jött velem, és a férjem is. Akkor építették az imaházat Marosvásárhelyen, és fűtésszerelőt kerestek. A férjem jelentkezett, hogy segít. Ezután az istentiszteletre is jött velem, és azt mondta, hogy be fog merítkezni. Azon a nyáron Dr. Vass Gergely lelkipásztor 28 fehérruhást merített be a Marosvásárhelyi Baptista Imaházban, köztük volt férjem, Péter fiam, és én is 1986. június 22-én, éppen a negyvennegyedik születésnapomon.

Nagyon jó lelki közösség volt a gyülekezetben, rengeteg szeretetet kaptam. Isten csodálatosan gondoskodott rólam, mert mindazt, amit gyerekkoromban nem kaptam meg otthon szeretetből, odafigyelésből, itt most mind kipótolta a testvérek által. Családunkban is sokat olvastuk a Bibliát, már nem volt céltalan az életem, őszintén kerestem az Urat. Életemet átadtam Krisztusnak, világos lett az út előttem, már nem akartam kilépni az életből. Mátyás és Balázs fiam is jártak a gyülekezetbe, mandolinon játszottak a zenekarban, de ők nem jutottak el a bemelegítésig. Kamaszok voltak, amikor az édesanyjuk megtért, nem hitben neveltem őket, de nem múlik el nap, hogy ne imádkoznék értük, családjukért, az ő megtérésükért.

Hívtam nővéreimet és édesanyámat a bemelegítésünkre, de nem voltak kíváncsiak a „szereplésemre”, ahogy ezt ők mondták. Hosszú időn keresztül a rokonok, barátok próbáltak visszavinni a régi útra, kérlelve, hogy több szégyent ne hozzak a családra, az apám emlékére. Édesanyám hónapokon keresztül kerülte a házunkat, nem bírta nézni, hogy mindig a Bibliát olvassuk. Szerinte az akkor 16 éves Péter fiunkat egészen elbutítottuk. Nem tudta elfogadni a megtérésünket.

1990-ben jöttünk Magyarországra váratlanul és hirtelen. Az én drága, 18 éves gimnazista Mátyás fiam, 1990. március 23-án a Marosvásárhelyi események során – a többi osztálytársával együtt – benevezett a haza megmentésébe... és Sütő András védelmezésére... Felvételek készültek róluk, így semmi jóra nem lehetett számítani...

Férjem, Mátyás és Balázs pár napon belül, március 28-án átjöttek Magyarországra. Péter egyetemre járt, következő tanévben ő is átjött, én

az év decemberében követtem őket. Egy jánoshalmi evangélikus családtól kaptunk befogadó nyilatkozatot. Jánoshalmán Bayer György testvér segített családunknak. Én a Baráti Missziós Szolgálatnál dolgoztam. Nagyon szerettem a munkámat. A férjem a jánoshalmi gimnáziumban volt karbantartó, majd a kalocsai kórházban energetikus. Időközben nekem is változott a munkám, bölcsődébe, óvodába dolgoztam, s mivel Kalocsára költöztünk, ott a kalocsai pünkösdi gyülekezetbe jártunk.

1994. júniusába elköltöztünk Miskére, és itt a baptista gyülekezetbe illeszkedtünk be. Miskén 2003-tól a férjemet választották meg a gyülekezet vezetőjévé, ő tartotta az istentiszteleti alkalmakat. 2007. március 13-án az Úr hazahívta férjemet. Előtte vasárnap még ő szolgált azzal az igével, hogy „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” Sok igét idézett: „Ha élek, az Úrnak élek.” „Nekem az élet Krisztus, a halál nyereség.” Nem ez volt a vezérfonal szerint kijelölt ige, de ő erről prédikált. Szabályszerűen elbúcsúzott a gyülekezettől.

2008-ban eladtam a miskei házunkat, és Csepelre költöztem Balázs fiamékhoz, ahol a két és fél éves unokámat, Rékát nevelgetem, amíg napközben a szülei dolgoznak. Mátyás fiamék Székesfehérváron élnek, nekik is van egy kislányuk. Péter Amerikában él (és ő jár a gyülekezetbe!), ott két gyermek van, egy fiú és egy kislány. Én pedig örülök, hogy megtaláltam a Csepeli Baptista Gyülekezetet, ahol befogadtak a testvérek.

Az Úr végtelen szeretetéről szeretnék bizonyosságot tenni a Sof 3:17 igével. Hálás vagyok, hogy az Úr felemelt, megmentett. „Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van, minden üdvösségüket munkálja” (Róm 8:28).

S Bár hosszú volt, és meredek az út
S magányos, sötét, tájon vitt keresztül.

Dalt fakasztott ajkamon

És lámpást adott kezembe az Úr.

(Joye Kilmer), (Jak 1:12)

Jó lett volna ezzel a lámpással indulni, elfogadni a kinyújtott áldó kezét, megtapasztalni az Isteni vigasztalást, tudni, hogy nem vagyok egyedül, hogy Isten szeret, szentségben, igazságban járni, nem a moslékos vederben turkálni; letenni, minden nyomorúságot, bűnt. Isten megbocsátó kegyelmének közelébe lenni (1Jn 5:10-13). De hálát adok az Úrnak, hogy megtalált és kegyelemébe fogadott.

(A Mécsvilág 2009. májusi száma alapján a szerk.)

Szücs Gábor

1929. március 2-án születtem Pesterzsébeten. Gyermekéveimet itt töltöttem. Hívó életem a Ferenc utcai baptista gyülekezetben kezdődött. 1947-ben Bretz Emil testvér merített be. Az éneket, a zenét nagyon szerettem, s képeztettem magam Bányai Jenő és Beharka Pál testvérekkel. A vonós zenekarban nagybőgőn játszottam. A pengetős zenekarban karmesterként szolgáltam. Közben meghívtak Budafokra az énekkar vezetésére. Ezt a szolgálatot 1961-ig végeztem.

1961-ben kötöttem házasságot Herman Saroltával. Az esküvőnk után Rákoscsabára költöztünk. Két gyermekünk született. 1965-ben Budapestre költöztünk és a József utcában találtuk meg a szolgálati helyünket.

Isten kegyelméért, a sok-sok áldásáért végtelenül hálásak vagyunk.

Mindeddig megsegített az Úr!

HUMOR

Miért van a tejben zsír

???

Hogy a tehén ne nyikorogjon.

Két sárkány beszélget. Azt mondja az egyik:

- Mhh.

- Na ne égess - szól rá a másik.

A kakas beiratkozik a konzervatóriumba.

- Minek neked énekelni tanulni, mikor amúgy is szép hangod van? - kérdezi tőle a kopasznyakú.

- Tudod, a tyúkok ragaszkodnak a diplomához.

Két pulyka filozófiáról beszélget:

- Szerinted van élet a karácsony után? - kérdezi az egyik.

A macska már napok óta idegesen járkál fel-alá az egérlyuk előtt, de eredménytelenül. Hirtelen kitalálja, hogy mi lenne, ha ugatással próbálna a nyávogás helyett, mondván, hogy akkor előjön az egérke, mivel ahol kutya van, ott macska nem lehet. Így is tesz. Kijön az egérke, és a macska e szavakkal nyalogatja a szája szélét:

- Hiába, nem árt néha egy idegen nyelvet tudni.

A sárkány egy páncélos lovaggal találkozik.

- Micsoda pechem van -sóhajt fel -megint konzerv!

Pincér, ez a csirke csupa csont és bőr!!

- Miért, uram tán parancsolja a tollát is?

Az egérke és az elefánt találkozik:

- Hány éves vagy te, elefánt, hogy ilyen nagyra nőttél?

- Kettő.

- Én is - csak két hétig beteg voltam.

FAKANÁL

Sörtésztaban sült padlizsán, cukkini, patisszon

Hozzávalók: 30 dkg liszt; 3 tojás; 5 dl sör; 2 közepes cukkini; 2 kisebb padlizsán; 1 közepes patisszon; [örölt bors](#); 1 kiskanál só; olaj, a sütéshez

Elkészítése: A lisztet tegyük keverőtálba, majd adjuk hozzá a tojást, a sót, a borsot és a sör felét. Habverővel keverjük össze, és ha kell, annyi sört adjunk hozzá, hogy a tészta sűrűn folyó legyen. A cukkinit meg a padlizsánt vágjuk félujjnyi vastag szeletekre, és sózzuk meg. A patisszont hosszában vágjuk félbe, evőkanállal szedjük ki a belsejét, szintén vágjuk félujjnyi vastag szeletekre, és sózzuk meg. Az előkészített zöldségeket villával mártsuk a sűrű palacsintatészta, majd a felforrósított olajban minden oldalukat süssük pirosra. Amikor megsült, tegyük szalvétával bélelt tányérra, és forrón tálaljuk.

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Bibliaóra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági bibliaóra: minden pénteken 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után
Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu